ΓΙΑΤΡΟΣΟΦΙΑ

ΠΩΣ ΓΙΑΤΡΕΥΟΤΑΝ Η ΠΟΔΑΓΡΑ ΑΛΛΟΤΕ

Ὁ Ἱπποκράτης καὶ ὁ Γαληνός... κομπογιανίτες! Τὰ γιατροσόφια πρὸ 300 ἐτῶν. Πῶς γιατρευόταν ἡ φθίσις. Οἱ φθισικοὶ μέσα στ' ἀχούρια. Ἡ θεραπεία τῆς ποδάγρας. Ἡ ἀκαθαρσίες... τοῦ γηραλέου τράγου. Ἡ ἀρρώστειες τῶν ζώων καὶ τὰ κρεμμύδια.

Ποιὸς δὲν ἔχει διαβάσει, ἢ δὲν ἔχει ἀκούσει τοὐλάχιστον νὰ μιλοῦν γιὰ τὸ περίεργο ἐκεῖνο βιβλίο τοῦ πρακτικοῦ γιατροῦ Ἀγαπίου τοῦ Μοναχοῦ ; Φέρει τὸν τίτλον «Γεωπονικὸν» καὶ περιέχει ἄπειρες συνταγὲς γιὰ ὅλας τὰς νόσους ποὺ ὑπάρχουν στὸν κόσμο, ἀκόμη καὶ γιὰ τὸν τρόπο ποὺ μπορεῖ νά... βγάλῃς βάτραχο ἀπ' τὴν κοιλιὰ τοῦ ἀνθρώπου !...

Τὸ περίεργο αὐτὸ βιβλίο τυπώθηκε πρὸ 300 ἐτῶν καὶ πλέον... Δὲν συνέβαιναν ὅμως αὐτὰ στὰ παλιὰ μόνον χρόνια. Καὶ πολὺ νεώτερα ἐφηρμόζοντο σὲ διάφορες ἀρρώστειες ἡ πειὸ παράξενες θεραπεῖες. Ἡ γερμανικὴ «ἐφημερὶς τοῦ Φόξς» ἔγραφε κατὰ τὸ 1775:

«Ὁ Ἱπποκράτης καὶ ὁ Γαληνός, ἀκόμη δὲ καὶ οἱ μαθηταί των δὲν βρῆκαν ἀκόμη κανένα ἀποτελεσματικὸ φάρμακο ἐναντίον τῆς ποδάγρας. Ὑπάρχουν διάφορες σκόνες καὶ φάρμακα γιὰ τὴν ἀρρώστεια αὐτὴ μὰ εἶνε δυστυχῶς χειρότερες ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν ἀρρώστεια. Οἱ ἐφευρετικοὶ ὅμως γάλλοι ποὺ θεραπεύαν τὴν φθίσι ἀποτελεσματικῶς, βάζοντας τοὺς ἀρρώστους... μέσα σὲ σταύλους, βρῆκαν πάλι γιὰ τὴν ἀθεράπευτη αὐτὴν ἀσθένεια ἕνα φάρμακο ποὺ καθὼς φαίνεται εἶνε ἀποτελεσματικότατο. Μαζεύουν δηλαδὴ τὶς ἀκαθαρσίες ὅλης τῆς ἡμέρας ἑνὸς γηραλέου τράγου, τὶς βάζουν μέσα σ' ἕνα τουλπάνι καὶ τὶς ἀφήνουν ὅλη τὴν νύχτα κρεμασμένες ἐπάνω ἀπὸ ἕνα ποτῆρι ἄσπρου κρασιοῦ. Τὸ πρωὶ δίνουν αὐτὸ τὸ κρασὶ στὸν ἄρρωστο νὰ τὸ πιῇ καὶ τὸν σκεπάζουν βαρειὰ γιὰ νὰ ἱδρώσῃ !.. Ἡ θεραπεία αὐτὴ πρέπει νὰ ἐξακολουθήσῃ ἐπὶ δέκα τέσσερες ἡμέρες. Καθ' ὅλο δὲ αὐτὸ τὸ διάστημα ὁ τράγος πρέπει νὰ εἶνε δεμένος κοντὰ στὸ κρεββάτι τοῦ ἀρρώστου ὅλη τὴν ἡμέρα καὶ νὰ τρέφεται μὲ ἕνα δεμάτι σανὸ καὶ μὲ κριθάρι. Ὕστερα ἀπὸ μερικοὺς μῆνες ἡ ποδάγρα φεύγει ἀπὸ τὸν ἄρρωστο καὶ πηγαίνει στὸν τράγο ὁ ὁποῖος ψοφάει ! Ἐνόσῳ διαρκεῖ ἡ θεραπεία ὁ ἄρρωστος πρέπει νὰ τρώγῃ ἐλαφρὰ τροφὴ καὶ νὰ πίνῃ ζουμί. Δὲν ἀπαγορεύεται ὅμως νὰ πίνῃ καὶ λίγο κρασὶ ἀραιωμένο μὲ νερό».

***

Θέλετε τώρα καὶ μιὰ θαυματουργὸ συνταγὴ ἐνιαυτίου τῆς ἐπιζωοτίας ; Εἶνε ἡ ἑξῆς, ὅπως τὴν ἐδημοσίευσε ἀκριβῶς ἡ «Ἐφημερὶς τοῦ Βερολίνου» τοῦ 1770 :

«Ὅταν ἀντιληφθῆτε πὼς τὸ ζῶο σας ἀρχίζει νὰ μὴν τρώῃ τὴν τροφή του καὶ φαίνεται ἀδιάθετο, τότε πρέπει νὰ τοῦ κρεμάσετε ἀπὸ τὸ λαιμὸ μιὰ πλεξίδα φρέσκα κρεμμύδια ! Τὰ κρεμμύδια αὐτὰ τραβοῦν μὲ τόση δύναμι τὴν ἀρρώστεια, ὥστε τὴν ἑπομένη ἡμέρα φαίνονται σὰν νάνε... βρασμένα ! Κάθε πρωῒ λοιπὸν πρέπει νὰ φροντίζετε νὰ ἀλλάζετε τὰ κρεμμύδια καὶ νὰ βάζετε στὸ λαιμὸ τοῦ ζώου νέα. Τὰ παληὰ μόλις τὰ βγάλετε πρέπει νὰ τὰ θάψετε βαθειὰ στὴ γῆ, γιατί ἂν τὰ τσιμπήσουν τὰ πουλιὰ θὰ ψοφήσουν στὴ στιγμή ! Ἅμα χρησιμοποιήσῃ κανεὶς ἔτσι ἐπὶ μιὰ ἑβδομάδα τὸ φάρμακο αὐτό, θὰ ἰδῇ τὸ ζῶο του νὰ γάζῃ ἀπὸ τὴ μύτη του καὶ ἀπὸ τὸ στόμα του ἀφρούς, ἐκτὸς δὲ τούτου πρίζονται καὶ τὰ πόδια του καὶ γίνονται δύσκαμπτα. Διὰ τῆς ἐξακολουθητικῆς ὅμως χρησιμοποιήσεως τοῦ φαρμάκου, τὰ συμπτώματα ἀρχίζουν νὰ ὑποχωροῦν καὶ τὸ ζῶον θεραπεύεται ἐντελῶς. Πολὺ ὑγιεινὸ εἶνε ἐπίσης τὸ νὰ κρεμᾶτε κρεμμύδια σὲ ὅλες τὶς γωνίες τοῦ σταύλου».

Ἡ θεραπευτικὴ αὐτὴ μέθοδος κατὰ τῶν ἀσθενειῶν τῶν ζώων ἐφηρμόζετο τῷ καιρῷ ἐκείνῳ στὴν Ὁλλανδία.

Στὴ σημερινὴ ὅμως ἐποχὴ ποὺ τὰ κρεμμύδια εἶνε τόσο ἀκριβά, εἶνε προτιμώτερο νὰ σεβίῃ κανένας τὸ ζῶο του σὲ... κλινικὴ !

νός. Πῶς δὲν πέθανες ἀπὸ τὴν πεῖνα !...

— Πῶς λέει ; Νά... μάζευα, μάζευα καβούρια μέσα στὸ νερὸ καὶ τἄτρωγα !.. Ἕνα μῆνα μὲ καβούρια !.. Ἂς εἶναι ὅμως... Δὲν πειράζει... Εἶμαι καλὴ ἐγώ... Δὲν σοῦ κρατῶ κάκια...

Ὁ Κυπριανὸς τὴν ἄκουγε χάσκοντας. Τάχε τώρα μὲ τὸν ἑαυτό του. Μωρὲ τί πῆγε νὰ κάμῃ πάνω στὸ μεθῦσι του ! Ἂν πνιγόταν ἡ γυναίκα ;... Ἔξαφνα τὴν ἀγκάλιασε, τήν φίλησε καὶ τῆς εἶπε :

— Ἂς εἶναι περασμένα ξεχασμένα. Δὲ θὰ ξαναγίνῃ αὐτό. Ἀρκεῖ ποὺ γλύτωσες. Νᾶξερες τί χαρὰ ἔχω ποὺ τὴ γλύτωσες ἔτσι φτηνά !... Κάθου λοιπὸν μιὰ στιγμὴ νὰ πεταχτῶ νὰ πιῶ ἕνα ποτῆρι στὴν ὑγειά σου ! Ἀξίζει τὸν κόπο...

Καὶ βγῆκε συγκινημένος καὶ τρεκλίζοντας στὸ δρόμο...

Ζὼρζ Πουρσὲλ

ΡΩΣΣΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Ο ΣΠΟΥΡΓΙΤΗΣ

Τοῦ ΙΒΑΝ ΤΟΥΡΓΚΕΝΙΕΦ

Ἐγύριζα ἀπὸ τὸ κυνῆγι κ' ἐπερνοῦσα τὸν μακρὺ δρόμο τοῦ πάρκου.

Μπροστά μου ἔτρεχε ὁ σκύλλος μου.

Ἔξαφνα τὸν εἶδα νὰ βραδύνῃ τὸ βῆμα του καὶ νὰ τεντώνῃ τὴν μούρη του σὰν νὰ εἶχε ἀνακαλύψει κανένα θήραμα.

Ἐκύτταξα τότε πρὸς τὸ μέρος ποὺ κύτταζε καὶ εἶδα ἕνα μικρὸ μικροῦλι σπουργιτάκι ποὺ δὲν εἶχε βγάλει ἀκόμη φτερά, μὲ κίτρινο ράμφος καὶ μὲ μικρό, ἐλάχιστο πτίλωμα στὴν κορυφὴ τοῦ κεφαλιοῦ του.

Εἶχε πέσει φαίνεται ἀπὸ τὴν φωλιά του—ὁ ἄνεμος φυσοῦσε δυνατὰ αὐτὴ τὴν ἡμέρα τὰ κλαριὰ τῶν δένδρων τοῦ πάρκου—καὶ ἐστεκότανε ἐκεῖ ἀκίνητο, ἀνίκανο νὰ πετάξῃ, ἀφοῦ δὲν εἶχε μάθει ἀκόμη νὰ πετάῃ.

Ὁ σκύλλος τὸ πλησίασε σιγά—σιγά...

Συγχρόνως ὅμως ψηλὰ ἀπὸ ἕνα δένδρο ποὺ ἦταν ἐκεῖ πλάϊ, ἕνας μεγάλος γερο—σπουργίτης, μὲ μαῦρα φτερά, ἐπέταξε ὁρμητικὰ κ' ἔπεσε μπροστὰ στὴν μούρη τοῦ σκύλλου, μὲ τὶς φτερούγες ὁλάνοιχτες, βγάζοντας κελαδισμοὺς ἀπελπισμένους. Ἔκανε δυὸ πηδήματα ἀκόμη κ' ἐτοποθετήθηκε μπροστὰ στὸ ἀνοιγμένο στόμα τοῦ σκύλλου μου.

Εἶχε ὁρμήσει ἔτσι γιὰ νὰ σώσῃ, γιὰ νὰ προστατεύσῃ, γιὰ νὰ κρύψῃ τὸ μικρὸ σπουργιτάκι, τὸ παιδί του... Μολαταῦτα ὁλόκληρο τὸ μικρὸ κορμάκι του ἐπαρτιαζόταν ἀπὸ τρόμο, καὶ ἡ φωνοῦλα του εἶχε γίνει ὄγρια καὶ βραχνή.

Ἔτρεμε ἀλλὰ ἐθυσιαζόταν !

Τὶ τρομερὸ τέρας θὰ τοῦ φαινόταν ἐκεῖνη τὴν στιγμὴ ὁ σκύλλος μου. Ὁ καϋμένος ὁ σπουργίτης δὲν εἶχε τὴν δύναμι ν' ἀνοίξῃ τὰ φτερά του καὶ νὰ πετάξῃ μακρυὰ γιὰ νὰ σωθῇ... Μιὰ ἄλλη δύναμις, πιὸ μεγάλη, πιὸ δυνατὴ ἀπὸ τὸ ἔνστικτο τῆς αὐτοσυντηρήσεως, τὸν κρατοῦσε ἐκεῖ ἀκίνητο : Τὸ φίλτρο τοῦ πατέρα...

Ὁ σκύλλος μου ἐστάθηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀκίνητος κ' ἔπειτα ὑποχώρησε. Καὶ σ' αὐτοῦ τοῦ ἴδιου τὴν ψυχὴ εἶχε ἐνεργήσει κάποια παρόμοια δύναμι...

Ἐφόντισα νὰ φωνάξω τότε κοντά μου τὸ σαστισμένο σκύλλο μου καὶ ἀπομακρύνθηκα κατασυγκινημένος καὶ γεμάτος σεβασμό.

Ναί...Μὴ γελᾶτε... Ἤμουν γεμάτος σεβασμὸ γιὰ τὸ μικρὸ γερο—σπουργίτη, γιὰ τὴν μεγάλη ὁρμὴ τῆς ἀγάπης του...

Ἡ ἀγάπη, σκέφθηκε, εἶνε πιὸ δυνατὴ ἀπὸ τὸν θάνατο κι' ἀπὸ τὸν φόβο. Μόνο μὲ αὐτήν, μὲ τὴν ἀγάπη διατηρεῖται καὶ συνεχίζεται ἡ ζωή !..

Ἰβὰν Τουργκένιεφ

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ ΑΠΟ ΤΑ ΣΟΝΝΕΤΑ ΤΟΥ ΤΑΙΣΠΙΡ

ΣΟΝΝΕΤΟ XXXIII

Πολλὲς φορὲς ἀπ' τὸ βουνὸ εἶδα τὸν ἥλιο βασιλιά,
νὰ ρίχνῃ στὶς βουνοκορφὲς τὶς πρῶτές του ματιές'
στὸν κάμπο καὶ στὴν λαγκαδιὰ νὰ δίνῃ ὁλόχρουσα φιλιά,
καὶ στὰ νερὰ τοῦ ποταμοῦ ν' ἀνάβῃ φλόγες καὶ φωτιές.
Μὰ σὲ λιγάκι βασιλιᾶ τὸν εἶδα θυμωμένο,
ν' ἀφίνῃ ἕνα σύννεφο κρυμμένο ν' ἀνεβαίνῃ,
ν' ἁπλώνεται στὸν οὐρανὸ θολὸ καὶ λερωμένο,
κι' αὐτὸν θολὸ καὶ σκοτεινὸ στὴν δύση νὰ πηγαίνῃ.
Ἔτσι μιὰ μέρα, μιὰ αὐγὴ κι' ὁ ἥλιος ὁ δικός μου,
μοῦ φώτισε τὸ πρόσωπο μὲ δόξα κι' ὀμορφιά'
μ' ἀλλοίμονο ! γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸ φῶς του ἦταν φῶς μου,
σὲ λίγην ὥρα κρύφτηκε σὲ μαύρη συννεφιά.
Μὰ δὲν παραπονέθηκα, γιατὶ τοῦ ἐπιτρέπεται,
ἀφοῦ κι' ὁ ἥλιος τ' οὐρανοῦ γιὰ μουντζαλιὲς δὲν ντρέπεται.

(Ἀπὸ τὸ Ἀγγλικὸ) Μετάφρ. Δ. Στάη

ΓΝΩΜΕΣ ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

Ἕνας ἀπὸ τοὺς πρέσβεις τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν, ρωτοῦσε τὴν γυναίκα τοῦ Λεωνίδα, γιατὶ τιμοῦν στὴ Σπάρτη καὶ σέβονται τόσο πολὺ τὶς γυναῖκες. Καὶ ἡ γυναίκα τοῦ Λεωνίδα ἀπάντησε :

«*Ὅτι αὗται μόναι οἴδασι τίκτειν ἄνδρας*».

Δηλαδή :

«Γιατὶ μόνο αὐτὲς ξέρουν νὰ γεννοῦν ἄντρες ! »